

Denisa Lepădatu

clasa a III-a, Școala Gimnazială Nr.11 "Mihail Sadoveanu" - Galați

Copilărie

Aleg pe un câmp cu flori roșii, pure și nu-mi vine să mă opresc. Soarele mă privește de sus și mă mângâie cu razele sale calde. Nu cred că înțelege ce se întâmplă cu mine și totuși vrea să-mi fie tovarăș de drum.

Mă opresc să culeg o floare și observ o gărgăriță pe una din petale. O iau în palmă și-i cânt:

-Gărgăriță, riță , zboară-n poienită!... Pășește încet pe degetele mele, își desface aripile și își ia zborul. Mă așez între flori și simt parfumul lor cum mă înconjoară. Privesc cum albinuțele laborioase, culeg polenul auriu trecând de pe o floare pe alta. Muncesc din zori și până în seară pentru a face miere. Pe picior se urcă o furnicuță grăbită. Nu știe că a greșit drumul, merge repede înainte. Acum îmi dau seama că m-am așezat chiar lângă mușuroiul lor și le-am deranjat.

Mă ridic, iau încet furnicuța în vârful degetelor și o așez lângă surorile ei, apoi îmi cer scuze și plec pășind mai atentă. Păsările se rotesc pe cer, dansând și făcând piruete. Cântecele lor mă face să-mi aduc aminte cum îmi cânta mama când eram micuță. Fără să vreau, încep și

eu să le îngân. O floarea soarelui stă cu pălăria aplecată în jos. Mă duc spre ea, o așez deasupra capului meu și-i șoptesc:

-Draga mea, să știi că este umbră sub pălăriuța ta! Este bine!

Ea se clatină ușor în bătaia adierii de vânt și pare că înțelege ce i-am spus. O ating ușor și-i spun să-și ridice privirea spre soare, fiindcă așa știu că fac și surorile ei. Frunzele ei foșnesc și cântă o melodie fermecătoare.

Auzind această muzică, un roi de fluturași colorați a început să danseze în jurul nostru, întinzându-și aripile.

Regina fluturașilor se află în mijloc, îmbrăcată într-o rochie aurie cu dantele roz și pantofiori albi. Este fericită că e vară și pot zbura de dimineață și până seara.

Iubesc natura, iubesc această lume cu tot ce are frumos în ea! Aflându-mă aici, în natură, simt cum îmi cresc și mie aripi, ca ale fluturilor. Oare într-o zi voi învăța și eu să zbor? Răspunsul îl voi găsi, probabil, când voi mai crește. Până atunci, visez...

Cine sunt eu?

Cine sunt eu? M-am născut din lumină, am plutit pe un nor pufos și am ajuns aici. M-am îmbrăcat cu un veșmânt țesut de micuții licurici care luminează noaptea iar în picioare port pantofiori din mătase.

De ce sunt eu aici? Am venit să vă țin de mână pe toți cei mâhniți, să vă alin sufletul, să vă picur fericire în inimă și să vă mângâi pe obraji. Degețelele mele știu să aline durerea, ochișorii mei știu să înveselească.

Vrei să îți arăt lumea? Dă-mi mâna și hai să pornim în călătorie! Vezi steluțele acelea aurii? Ele sunt gândurile tale bune. Sunt foarte fericită când oamenii au în jurul lor astfel de steluțe. Cred că doar oamenii buni pot primi asta.

Dar picăturile acelea gri le zărești acolo, lângă copacul albastru? Acelea sunt lacrimi de oameni triști. De ei trebuie să avem noi grijă!

Observi linia aceea neagră care trece prin fața noastră? Acela este drumul supărării pe care aș vrea să nu pășești niciodată!

Să mergi doar pe covorul fericirii! Pune-ți mâinile la ochi! Eu mă ascund și tu trebuie să ghicești unde sunt. Ești gata? De ce râzi, credeai că sunt în spatele tău? Nu, eram pitită după frunza aceea portocalie. Mai încercăm o dată? Hai, spune unde sunt? Tot după frunză? Nu! M-am așezat pe pânza unui păianjen și m-am ținut strâns de piciorușele lui.

Vezi că am reușit să te fac să râzi? Acum putem să ne întoarcem. Te rog să nu uiți că și tu poți face oamenii fericiți. Încearcă!

Puf de păpădie

Plutesc în aer, uneori mai repede, alteori mai încet. Vântul mă răsuțește câteodată atât de tare încât simt că amețesc. Mama mea, păpădia, s-a străduit să mă țină lângă ea cât de mult a putut. Era tare frumos să fiu cu familia mea! Nu aveam nicio grijă, pentru că nimic rău nu mi se putea întâmpla. Când era furtună, tata mă îmbrățișa cu frunzele sale ca să nu-mi fie frig, iar eu, la rândul meu, mă țineam strâns lângă mama. Împreună, abia așteptam să se termine stihia...

Odată, din norii cenușii au început să cadă bijuterii de cristal. Dansul lor atrăgea privirile tuturor. După ce toate acestea au încetat, un curcubeu multicolor s-a așezat pe tronul albastru brăzdat de zborul unor vrăbiuțe.

Un fluturaș, roșu ca focul iubirii, mi-a spus să vin cu el. Conduc pe aripile vântului am ajuns în lumea meticuloaselor zâne de aur. Ele alungau negura tristeții departe de oameni. Elfii laborioși ajutau zânele, transformând gândurile malițioase în raze strălucitoare de fericire.

Încântătorul fluturaș m-a condus la regina veseliei. Ea purta o rochie țesută cu fir de aur, pantofi din catifea roz ca petalele de trandafir, la gât avea un colier din smaralde lucitoare iar pe cap o cunună roșie ca rubinul. Părul îi semăna cu spicele de grâu în lumina soarelui. Ea mi-a spus în șoaptă:

-Dragul meu puf de pădărie, te-am ales pe tine ca să ajuți zânele mele la treburi. Ești dârz și muncitor.

Auzind acest lucru, m-am bucurat mult și mi-am început de îndată treaba. Prima oară am pictat delicații fluturași ce culegeau colbul auriu din florile înmiresmate. A doua sarcină a fost să culeg afine albastre ca marea pentru Ronțăilă, șoricelul alb ca zăpada. La sfârșit am aranjat câteva ciupercuțe colorate și le-am pus în loc de scăunele, pentru aniversarea unui licurici anume, Sclipirea Soarelui, cel care împlinise un anișor.

Am ajuns acasă ostenit. Părinții m-au întâmpinat veseli, îmbrățișându-mă cu iubirea lor necuprinsă.

Așadar, am avut o zi fericită!

Magia Crăciunului

S-a înserat atât de repede și eu abia am apucat să-mi împodobesc bradul. Am scos din cutii globulețele, unul câte unul. Le-am strâns cu drag în palme și le-am povestit cât de mult am așteptat să le revăd. Ele, drăguțele, îmi zâmbeau fericite. Cu beteală strălucitoare mi-am îmbrăcat iubitul meu brăduleț și acum îl privesc mulțumită.

Toată camera e inundată de lumina instalației. Inima mea cânta de fericire! Afară se aude vântul. Alerg la fereastră și o deschid să-i arăt și lui minunea din camera mea. Simt că răsuflarea mi se oprește brusc. Preocupată cu brăduțul, nu am observat că afară începuse să ningă. Fulgi catifelati alunecau pe genele și pe obrajii mei. Cât de minunat era! Tot anul visasem la clipele acestea!

Întind palmele și privesc steluțele de zăpadă ce se topesc încet, încet, lăsând picăturile să se scurgă printre degetele mele. O singură dorință mai aveam: să vină moșul ca și în anii trecuți. Știam că era timpul să mă culc, dar eram atât de neliniștită încât credeam că n-aș putea dormi.

În cameră s-a făcut răcoare. Închid geamul și mă furișez sub plapumă, nu înainte de a mai îmbrățișa o dată brăduțul meu drag.

Îmi promit să nu adorm. Acum sunt mare și pot rezista. Vreau să-i vorbesc... și vreau să știe că m-am ținut de cuvânt. Am fost ascultătoare, am luat numai note bune la școală și mi-am ajutat părinții. Nu pot să mă abțin și mă mai duc o dată la fereastră. Oare a ajuns pe strada mea Moș Crăciun, sau abia acum pornește la drum? Offff! Ce greu e să aștepti! Zăpada albă a îmbrăcat deja copacii, mașinile și trotuarele cu haine de sărbătoare. Deodată, o lumină strălucitoare se zărește departe, departe. Se apropie atât de repede! Vine direct la fereastra mea. Începe să-mi fie un pic teamă, respirația mea aproape că se oprește și sar repede la loc în pat. Trag cu ochiul printr-un loc unde plapuma nu e lipită de pat. La fereastra mea se afla chiar el! Uite-l! Zâmbește și bate ușor în geam. Îmi face semn să mă apropii, asta însemnând că m-a văzut. Mă ridic încet și pășesc spre fereastră. O deschid încet și îl privesc în ochi.

-Bună, draga moșului! spune el și mă mângâie pe creștet. Am primit scrisoarea ta și să știi că sunt foarte mândru de tine. Ești un copil cuminte și silitor. Am venit să-ți aduc un cadou. Am pentru tine și un sfat: să fii mereu așa cum ești acum!

Renii nechează, semn că se pregătesc să plece. Moșul îmi întinde un cadou și mă strânge în brațe. Prind curaj și-i spun:

-Așteaptă un pic, Moș Crăciun, să le dau renilor puțină apă, cred că le este sete!...

Alerg repede la bucătărie, umplu un castronel cu apă, dar când mă întorc nu mai găsesc decât cadoul meu, așezat pe pervazul ferestrei împreună cu un bilețel în care scria: "Draga mea, în seara asta toți copiii așteaptă cu nerăbdare să ajung la ei. De aceea nu pot să mai întârzi. Te îmbrățișez, Moș Crăciun".

Lacrimile se preling pe obrajii mei. Nu îmi dau seama dacă de bucurie că l-am văzut pe moșul cel drag sau de tristețe că n-am apucat să-i mulțumesc. Iau cadoul, închid fereastra și privesc afară.

Oriunde ai fi, moșule, până la anul care vine te voi păstra în inima mea!

Fulgii de nea îmi zâmbesc și zboară veseli în aer. E atâta fericire în sufletul meu, încât încep să dansez de bucurie. Brăduțul e singurul meu martor, doar el știe taina mea: acesta e secretul nostru, nu-i așa? îi șoptesc și îl îmbrățișez. Dansez, dansez, dansez, totul se învârte cu mine! Crăciunul meu e magic!

Spectacol în ograda bunicii

Ssst! Liniște! Începe spectacolul.

Enric și Petruț s-au hotărât să facă un spectacol, împreună cu toate viețuitoarele din curtea bunicii. Sunt invitată și eu să iau loc pe o băncuță, de unde pot să privesc totul. În fața mea apar găinile cu pene frumos colorate și cocoșul Gagu. Acesta din urmă le dă tonul și, vesele, găinile încep să cânte. Gagu dirijează cu atenție.

Melodia îmi pare cunoscută, dar nu contează. Când termină, aplaud și privesc uimită în continuare. Nu-mi vine să cred, nu apuc să-mi revin, că pe prispă pășesc oița Bee și berbecul Sore care fac un număr de circ. Bee se urcă pe spatele lui Sore și încep să alerge dintr-o parte în alta. Apoi, rața Emi prezintă un număr de magie: dârzul găscan intră într-o cutie colorată, iar Emi taie cutia cu fierăstrăul bunicului. O minune face ca găscanul să nu pățească nimic.

Deodată, cinci pui de găină cu joben și baston încep să danseze. Unul dintre ei cântă fericit melodia mea preferată. După ce termină, trei pisoi și un cățel încep să se plimbe cu bicicleta fratelui meu de când avea patru anișori. Ce amuzanți sunt!

Apoi mînzul Lola se așază pe un scăunel și începe să picteze. E foarte ingenios! La urmă îmi arată capodopera sa: un trandafir albastru ca cerul.

Îl aplaud și pe el, fericită. Vițelul Bulinuță își face apariția pe scenă. Se plimbă cu rolele mele în timp ce face jonglerii și ne face cu ochiul. În fine, motanul Edi, îmbrăcat în costum de baie înoată într-o piscină improvizată. Tot spectacolul a fost magnific!